

BUDÍČEK.

Václav Štika.

Vreňní oficiál Pakosta konečně si spokojeně oddechl. Pod těžkou, příjemně hřejivou peřinou bylo mu neobyčejně blaze. Přitáhl si ji až na nos, jenž byl po dnešním příjezdu do Pakostova venkovského zátíší studený jako zmrzlina. V pokoji pro hosty pácho to plánil a vlhkostí. — Když Pakosta vydechl, dech se mu zaběhl od úst. Byl sice červenec, ale jako by nebyl. Spíše říjmem to vonělo z promáčených luk a polí.

Jestě jednou vstříel vreňní oficiál nos do chladného vzduchu venkovské ložnice. Podíval se na pravo na postel, z níž se bělal široký noční čepce manželé. Jeho Veronika už spala, tak na ní účinkoval zdravý vzduch venkovský. Usmula hned, jakmile se pohřbila pod těžkou svezru.

Pokojem zavanulo ticho, nesmírně, nervy hladíle ticho. I proklátá bolest v boku — v tom okamžiku nevěděl vreňní oficiál, ve kterém, zdá se, v pravém nebo levém — se utíčila, doktor Motyčka mu tedy neporadil špatně. — Povidal, když ho prohlédl a vyšetřil, že to je rozšířením slepého střeva a veliká nervosa. Povidal, aby Pakosta okamžitě požádal o dovolenou a odjel někam na venkov, ale ne na venkov, kde jsou Pražáci, nýbrž někam do ticha, kde by měl pokoj od celého světa.

"Což tedy do Makotfas?" ptal se nejistě doktora.

"I třeba do Makotfas!" přisvědčoval doktor horlivě. "Hlavně časné vstávejte, velmi časné, a hned jak vstanete, užijte karlovarské soli a pak dvě hodiny choďte. Uvidíte, že se to poddá! Je to všechno nemoc z náramné ho sezení!"

Tak se Pakosta ocitl v Makotfasech, v obci, o které do nedávna nevěděl, že je vůbec na světě a jmenovitě, že je v Čechách. Četl jenom náhodně v nějakých soudních spisech její jméno, viděl na úřední obálce její pečť a to mu utkvělo v hlavě. Když mu doktor Makotfasy pochytil, musil je teprve dodatečně hledat na mapě, musil se na ně vyptávat, musil do nich jít po několika železnicích uzlech celý den a na konec se do nich od nádraží s proutěným kufrem drkotal v hrčivém fusu, na zrezavělých práchech. Tušil, že to jeho rozšířenému slepému střevu valně neposlouží. Zdálo se mu, když neblahý fasněk skřepěl pod jeho a manželčinou tíhou, že mu upravený mozek vyštěpí chne z hlavy a že musí pak volky nevolky do pense a úřednické pragmatiky se už nedočká.

Cesta do Makotfas nebyla příliš slibná. Koč hnal koně s podezřelou ješitností, aby ukázal umdlenému Pražákovi jejich křepkost a bujnost. Hrkotalo to s nimi tak, že Pakostovi připadalo, že se mu pomíchají všechny vnitřnosti. A na konec takové překvapení! Takové ticho! Takové peřiny! Ani hodiny netikaly na stěně, protože je zastavil, než uleh. Z peřin vonělo slunce, jehož paprskům byly před přehodem letních hostů vystaveny po celý den. Vreňní oficiál konečně si mohl spokojeně oddechnouti.

Zde se zcela určitě uzdravil! Ne najednou, zákraká neděla ani venkov, ale za nějaký čas. Pronikavá bolest v boku umikne nadobro, nervy budou zase jako provazy. Ovšem, bude musit zitra a denně časné vstávat. Ve čtyři hodiny ráno přijde místní ponočený Kobliha, zatluče a okna a nehe se od okna dříve, dokud vreňní oficiál nevyzve před chlapa a neodejde na ranní osvěžující procházku. Smluvili si to s Koblihou hned večera velmi podrobně.

"Ať se děje, co chce, vstát musím," svěřoval se ponočenému. "A kdybych nevstal, musite použít násilí a vytáhnouti mě z postele. U starosty je pro vás uložena desetikoruna odměny, kterou obdržíte, až budu odjíždět, jediné tehda, když mně denně dostanete z postele, ať po dobrém, ať násilím."

Koblihovi se leskly oči vnitřní radostí. Pětka je pěťka, za pěťku milostpánovi nepovolil. Postavil se ve čtyři hodiny ráno k oknu a bude do něho tak dlouho tlouct,

dokud nevstane milostpán z postele.

"A pane souse, kdybych vás prosil na koleno, kdybych se vymlouval, že se zima, že se nachladím a vůbec, kdybych vám vykládal cokoliv, vy se nesmíte dáti obměkčit!" zasvěcoval dále ponočeného do nové povinnosti.

"Kde bych já se dal obměkčit, milostpane," odpovídal Kobliha s neochvějnou pevností, "ale to bych prosil milostpána laskavě, aby se nemrzeli, kdybych napřed nadával než udělám násilu. Nejdřív zatluču, pak zase zatluču, a když se nelnou z postele, spustím bandurskou. Budu jim nadávat, jako kdybych někoho chytil při noční nepleše nebo výtržnosti."

"Nadávejte si, jak chcete, a kdyby to nestačilo, chytněte mě za nohy a vytáhněte mě z postele, já vám třeba budu taky nadávat, ale vy si nadávejte, jak chcete. Zdraví je zdraví, zdraví je nade všechno a pro zdraví jen to dělám."

"Kdyby se neráčili mrzet, tak jich třeba pošpěchem v posteli putynkou studené vody," navrhoval Kobliha, jenomž se, jak se zdálo, přičilo násilí, "pak vyskočejí jako srnec."

"No, no, s putynkou vody to zkuste vždy až naposled, abychom nedali hospodářovym peřinám hned na poprvé plaváka. Nejdřív mě vytahujte z postele za nohy, a kdybych se vám oprel, pak mně pohrozte putynkou, a kdybych se ani potom nehýbal, pak mně dejte plaváka."

Kobliha všecko rozřádně sblbl, a Pakosta smílně s klidným vědomím, že jest jeho třeba rádně o patřena, že se nemusí strachovati, že zaspi.

Od této úmluvy vyvinul se mezi nimi styk skoro oběhnutí. Ve čtyři hodiny odtroubil Kobliha ponočenou povinnost a pak se vzhůru sroul k oknům letního bytu Pakostova. Zabušil na okno, a první dny odbyl se ranní budíček zcela hlada. Sotva zabušil, začala v ložnici svěčka, zaskřípala postel, ozvalo se špýchání vody od umyvadla a za chvíli Pakosta vyrazil na čistý vzduch ranní. Kobliha ho vyprovázel až za vesnici. V šest hodin vracel se Pakosta z ranní procházky osvěžen a s veselou náladou.

Nejspokojenější byl ponočený Kobliha. Ač byl odhodlán v hloubi duše, že by milostpánovi nepovolil, kdyby se zdrhal ráno vstáti, přece jenom neměl přílišné chuti do násilného buzení. Přičilo se jeho vrozené zdvořilosti, aby pánovi nadával nebo dokonce ho tahal z postele za nohy. Nadával se po příjemných zkušenostech ze začátku, že se vše změnil přilá záhy a přilá pronikavě. Stalo se už za několik dnů, že

RUBE OLDRING.

"Left fielder" filadelfické míčové čtyry.

nepostačilo prostě zabušení na okno. Okna po prvním zabušení zůstávala temna, nikdo uvnitř nerozvěcoval svěčky, ba zdálo se, že se místo odpovědi ozývá zevnitř hlasité a spokojené chrápání.

"Himhergot, a to by byl moc pěkný pořádek, já zatluču, a ono nic!" zahromoval ponočený do okna, ja panětliv Pakostova přání, aby nejdříve huboval a pak teprve, kdyby to nepomohlo, ušil násilím.

Zasadával, a zevnitř zase nic. Jenom hlasité chrápání. — "Vidá, vidá," pomyslí si, "pořád, že nemůže spát a zatím lež jako trám!"

PARNÍK IMPERATOR A KAPITÁN.

Největší loď na světě, na níž nedávno vznikl oheň a velitel Russer.

Kobliha, ač se to přičilo úplně jeho povaze, zanedával nyní tak strašlivě, že se souseďních domků vyběhlo místní obecenstvo pouze ve spodním prádle, v němž vyskočilo z postele. Nadávalo s ponočeným, vlastně na ponočeného. Aby blblal, když má plku a troubu a mlčet. Souseďstvo probudilo ale hosta ne a ne probudit. A zrovna v tomto neobčasnějším okamžiku zjevila se mu sličná desetikoruna Pakostova, uleže na něm zbečením úradu a splatnou jenom za známých podmínek.

"Lumpo, darebáku, lotře, já ti dám, když nevstaneš," zahromoval úžasným hlasem, "okna ti rozbiju a vlez na tebe s putynkou studené vody! Všecko ti to vyehrstnu do tváří, abys věděl, darebáku blá!"

Souseď, kteří ještě stáli ve spodním prádle na návsí, koprnili úžasem. Takhle nadávali sice už ponočeného slyšeli, ale takhle nadávati pánovi od soudu, dosud ho neslyšeli!

"Ponočený, ponočený," zabručel Zástěrný dědeček, "moc se opovazuj! Dej pozor, aby tě to nestálo kejbák, takovému pánovi nadávat! Na to je obecenstvo živé, hulváte!"

Všechni posluchači souhlasili se Zástěrným dědečkem. "Děláš obecenosti jen ostudu," mínil svorně, "přestaň ponočený!"

V Koblihoi se rozputal vnitřní boj. Na dlouhý výklad, proč nadává, nezbývalo času, když mělo býti vyhověno smlouvě s pražským hostem, neboť podle smlouvy měl býti vreňní oficiál vzbuzen o čtvrté hodině ranní. — Proto ponočený místo odpovědi jen zakoucl oěma.

Zatoukl na okno, až zařinčelo, a ruka div mu neproležala dovnitř. Několik vteřin poslouchal. Nadarmo! Nic, docela nic nehuulo se vnitř. Ponočenému naběhly rozčilením žily na čele.

"Nie platno, našim pro putynku!"

Ztratil se záhy z očí rozražených diváků v ranní půře, zaběhl do uličky z návsí ku svému bytu v obecni domě.

"Pomínil se rozumem!" uznali všichni jednosvorně a rozmarzen ranním chladem, vraceli se do postelí.

Vreňní oficiál Pakosta v tomto okamžiku už nespál. Probudily ho poslední úderý ponočeného na finiči okna. Ale teprve tyto poslední úderý! Jako zákrakem vrátil se mu omocho pohutého jitra dávaj, klidný a hluboký spánek. — Tak hluboký, že neslyšel ničeho, co se dělo před pa-

sledním zařinčením skla v okně.

A se spánkem vrátilo se mu poznání, že jest úplně zdrav, poněvadž mu po probuzení hned zase zdravý spánek sklížil unavená víčka. Zamžoural ještě rozespálmá očima na manželčinu postel a s radostí viděl, že i jeho věrná družka životem spí jako dub.

Vreňní oficiál kvapně se rozhodl, že si tentokrátě pospí jako za let mladosti až do devíti hodin. Ze se nedá nikým probuditi, kdyby se dělo cokoliv. Naplněn vnitřním blahem převrátil se na bok, protáhl se spokojeně a se sladkou únavou v údech rychle usínal. Nespál záplna, když se zase ozval zvenčí strašlivý úder na okno.

"Vstávej, lumpe, nebo tě něčím přetáhnú, putynku s vodou už mám tady a celou ti ji vyehrstnu do obličej! Dostaneš, lumpe, takového plaváka, až se zalckneš!" hřmělo z venku.

Pakostovi se zajískřilo v očích. Nebylo pochybnosti, někdo mu venku nadává a vyhrožuje! Nevzpomněl si v okamžiku zděšení, oě jde a že je to ponočený.

"Už jdu s putynkou, lotře!" ozvalo se z venčí hromově.

Teď se teprve vreňnímu oficiáloví všecko rozjasnilo. Je to ponočený, přichází ho budit! Poznal ho podle vyhrážky putynkou! Óvšem, ovšem, je tu kontrakt, ponočený je v právu, poněvadž se chová zcela podle kontraktu. Ale tykat by mu přece jenom neměl, když už nadává! Tykáni vymíněno nebylo.

"Ponočený, mějte rozum," prosil úpěnlivě, "aspoň dneska mně nechte spát!"

V ponočeném to radostí hrklo. Poznával, že vystačí s nadávkami, že se obejde bez násilí.

"Já ti dám spát, ochrapko," nadával usilovně, "vstaneš a basta!"

Pakosta se zachvil strachem. Situace byla velice napjatá. Věděl, že tentokrátě nevstane zcela rozholně a poznával, že ponočený nepovolí.

"Mějte rozum, ponočený," začal vyjednávat, "aspoň pro tentokrátě mně to odpusťte! Koukejte se, Pán Ježíš na kříži taky odpustil lotrov!"

Ponočený pohnutím zamrkal očima. — "Pán má pravdu," pomyslí si, "naše víra nás učí, a lžebom odpouštějí svým nepřítelům. Ale nie to není platno! — Vymínil si, že ho musím dostat z postele, i kdyby prosil a třeba na koleno prosil!"

"Vstávej a basta!" přetřhl vyjednávaní. Tykal mu úmyslně, poněvadž bez tykáni by mu nemohl nadávat! Oatně je umlveno, že nadávat mu smí, a když mu nadává, musí mu tykat!

"Můj bože, můj bože, co si teď s chlapem počnu!" hoře žaloval vreňní oficiál pod těžkou peřinou. "Nedá mně pokoje, dokud nevstanu! A kdo by teď vstával, když je to v posteli nejkrásnější!"

"Poslouchejte, ponočený," vyjednával dále, "když mně tentokrátě nechte, dám vám zítra ráno korunu."

"Na tvou korunu se ti vykašlu," zahromoval ponočený opovržlivě, "vstávej a basta! Když nevstaneš, vytáhnú tě z postele za nohy a poleju tě putynkou!"

"Veroniko," zahohokoval vreňní oficiál, "vstávej, Veroniko, a poslouchej, co mně tady ten chlap vyvádí. Ústroj se a běž pro čepku, aby ho zavřel! Veroniko! Veroniko!"

Marně se dovolával manželčiny pomoci. — Zdravý venkovský vzduch účinkoval také na ní tak vydatně, že se neprobudila. Ostatně byla vyhrážka čepkou planou, poněvadž čepka je vsi nebyla, a kdyby byl Veronika by zcela určitě pro něho neběžela.

"Ať se děje, co děje," pomyslí si, "ale z postele mě tentokrátě nedostane!"

"A kdybyste mě zabil, tak se

F. C. BLISS, prodávac hovězího dobytka. F. F. WELLMAN, prodávac vepř. dobytka. KOMMISSIONÁŘI V DOBYTKU. Máme 30 letou zkušenost v obchodu tímto. Za správnost ručime. Naše rada bude dána vždy v zájmu zvláště dobytka a nikly v zájmu jatek. Posloužíme každému vždy spravedlivě a rádně, že krajane obráží vždy nejvyšší cenu tržní, týž den panující die jakosti dobytka. Zvláště pozornost věnujeme dotazům krajánů. F. F. Wellman, jest Čech a proto se na něho obraťte s plnou důvěrou.

HOTEL HARNEY. Nový Hotel Harney, úplně ohnivzdorný, moderně zařízený v každém ohledu. Ceny mírné, \$1.00 a \$1.50 denně z pokoje. Obsluha vzorná. Jan 14c. Telefon hotelu: Doug. 1288. Tel. hostince: Doug. 6005. ROH 14. a HARNEY UL., OMAHA

Pozor! Pozor! Buďte bedlivými, když opouštíte káru a neobcházejte ji nikdy zadem, dokud jste se drive nepřesvědčili, že nejede jiná kára opačným směrem. Nepozornost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým počínáním, zabránit možnému případu neštěstí. Omaha & Council Bluffs Street R. R. Co.

Zdravou chuť. k jídlu má ten, kdož správně rozžvýká potravu a komu řádně tráví žaludek. Severova Žaludeční hořká. (Severa's Stomach Bitters) pomáhá těm, kdož nemohou potravu řádně strávit. Posiluje zažívací práci, odstraňuje nadýmání, kyselý říhání, pálení žáhy, zácpu a všeobecnou zmalátnělost. Cena \$1.00.

Posilněte nervy. užívajice Severův NERVOTON. Jest doporučován v léčeni nervového vysílení, nervosy, nespavosti, hysterie, a různých jiných nervových chorob. Cena \$1.00. V lékárnách, aneb přímo po obdrženi obnosu. W.F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS, IOWA.

We want the name of every young man who is ambitious to BE A LAWYER and we want to hear from every business man who wishes that he knew BUSINESS LAW. STUDY LAW AT HOME.

DOBRA KAVA pouze za 21 centů libra. Uposorudujeme naše krajany na naši výbornou kávu, kterou nyní prodáváme po 21 centech v každém libru. Zvláště pro krajany v Nebrasce jest to nemalou výhodou objednat od nás, neb dovoz z Omahy jest nepatrný a dodávka rychlá. — Píste si o vzorek této kávy, který Vám na přání pošleme zdarma. — Víceky dopisy adresujte: OMAHA COFFEE MILL, 1904 SOUTH 13-TH STR., OMAHA, NEBRASKA.